

idealnih klasičnih panoram, planin in dolinic, nališpanih z ovčicami in pastirčki, so zavzeli pogledi na moderno zemljo z njenim današnjim licem, zaslužbeno človeku in oživljeno z njim, kakršen je, in z njegovimi modernimi napravami. Kar prevladuje sedaj, so prekopi, ceste, tovarne, kolodvori, železnice, ostrešja, stavbinski odri, ladjedelnice in pristanišča.

(Dalje prihodnjič.)

Hrepenenje . . .

I.

V molitve svete
vpletam to ime . . .
in v mlade cvete —
vpletam to ime . . .
In v rano jutro
kličem ga na glas
in v ave molim ga večerni čas . . .

Kako in kje
pozabim to ime?
Stokrat na dan
v njem ustne zadrhté . . .
Stokrat na dan
kri v srcu vzvalovi . . .
Stokrat po njem oko mi zaihtí. —
* * *

Srce je moje zdaj oltar . . .
na njem cvete ti rožic par,
a ni te, da bi jih pobral . . .

Z neba jim solnca žarkov ni . . .
ne hladne rose sred noči —
kdo bi se zanje bal?—

Jesenski čas, jesenski čas,
ko rože vrtu niso v kras! —

II.

III
Tam v živem parku si hodil sam,
moj tujec — mili neznanec . . .
Otožno zamišljen. — Nemara poet?
In resen! — Morda poslanec? —

Nemara mehke akorde strun
ubira ti vajena roka?
Morda ti čuvstev prepolno srcé
al misli duša globoka? —

Ne znam, ne vem . . . Jaz sanjam le
o duši sorodni in znani . . .
Od severa daleko jug . . . a bliže
vse bliže po srcu Slovani . . .

* * *

In v tiho mojo sobo na večer
prihajaš ti . . . ne — mila duša tvoja,
ko ustne kličejo ime sladkó,
in to molitev je večerna moja . . .

In slutim, čutim tvoj prihod iz dalj
neznanih, — morda preko groba,
in bridka v prsih me mori tesnoba
in temnih misli, sanj je meni žal:

Ni postelj — krsta bela? — — Pajčolan
in mirtov venec na glavo mi dejan?
In ti prihajaš — sam Bog zna odkod?
Tak daljna ti, tak žalostna ti pot! —

* * *

Tam zunaj v milih zvezdah noč blestí . . .
A jaz pred sabo zrem oči odprte,
poteze mehke in ponosne črte
obrazá, ki mi v dnu srcá leží . . .

Ah, izpovej se moji duši . . . glej,
dó sreče še — samo korak naprej! —
Izplakaj bol in večnemu Bogú
vse čisto hrepenenje izpovej!

Da! Izpovej se, toži — komurkoli!
Na svetu je trpljenje — v srcu bóli,
da smrt edina jim zdravilo zna . . .

In če med naju so svetovi djani —
po sreči hrepenela bom neznani
in iskala vso pot jo do nebá — —

L. P. Nataša.